

PŘÍLET

1

22. dubna 2081, 6:02

Ráno nás všechny vysypali z ubytovny. Studená sprcha byla jako souboj s tučňákem. Štípalo to. Snídaně stála za starou bačkoru. Divím se, že jako příloha nebyl hnůj nebo vývar ze slepičince. Sotva jsme opustili svá koryta, hnali nás do letovýho střediska na poslední lékařskou prohlídku. Teploměr v prdeli mi připomněl, kam že to vlastně poletím.

Na doktora jsem udělal svoje poslední „Áááá“ a už nás šikovali v posluchárně. Sedl jsem si vedle Alberta, mýho kamaráda z ubytovny. Jeden důstojník nám povídal o tom, jak budeme budovat společnou budoucnost, což je zajímavý, protože včera nám říkal, že budeme tvořit společnou historii. Tukan aby se v tom vyznal. Nikdo neví, co přesně budeme dělat. Jedno vím ale jistě, tvrdá dřina mě nemine, ale je to

jediná šance, jak vypadnout z tohoto zdevastovaného šutru, hrdě zvaného Země.

22. dubna 2081, 11:13

V jedenáct byl odjezd autobusem na letiště. Nevím, proč zrovna autobusem, když je to hned za ubytovnou a kasárny, ale prý se báli, aby někdo nevzal roha. To mi přišlo divný, když například naši partu tvořili sami dobrovolníci.

22. dubna 2081, 12:04

Jakmile jsem uviděl raketoplán, bylo mi jasný, proč se velitelé transportu obávali dezerce. Zkusil jsem lomcovat dveřmi autobusu, abych se nějak dostal ven a mohl zdrhnout, ale nepovolily. Venku jsem pak zjistil, že byly zajištěny řetězy. Naběhli na nás vojáci s puškama a koordinovaně nás strkali do té létající rakve. Tahle kraksna byla vyrobená snad ještě ve dvacátém století. Na křídlech měla patrnou kresbu starý čínský vlajky. Albert se chechtal a říkal, že jestli přežijeme tenhle let, přežijeme už všechno.

Albert je vůl.

22. dubna 2081, 14:06

Dvě hodiny jsme seděli uvnitř raketoplánu namačkaní jako Vietnamky v ilegálním skladu. Jeden dělník dokonce omdlel a byl kolem toho docela cirkus. Vojáci s náma jednali jako s dobyt看kem. Asi nechápali, že jdeme budovat budoucnost

a historii dohromady. Čekání bylo otravný. Všichni byli nervózní a nikdo ani nepomyslel na to, že jsme od snídaně neměli nic v hubě.

22. dubna 2081, 16:25

Právě jsme překonali zemskou orbitu. Loď se celá třese, takže nemůžu moc psát. Mohl bych si sice deník přepnout na diktafon, ale nechci, aby někdo poslouchal můj soukromý poznámky.

Ten třes je hrozne e e j. Asi taky brzo zo zo omdlím.

24. dubna 2081, 09:56

Probudil jsem se na ošetřovně. Na tlamě nasazený respirátor. Podobnou stupiditu měli na ksichtech i ošetřovatelé, kterýma se to tady jen hemžilo. Sotva jsem procitl, přiskočil ke mně jeden bílý plášť a začal hulákat na ostatní. Tři lapiduchové mě museli pevně držet a ten čtvrtý mi bodnul něco pod žebra.

24. dubna 2081, 18:31

Když jsem se probral znovu, přišel ke mně důstojník, kterýho jsem znal ze základny, a vysvětlil mi, že mě skolil posttraumatický šok, můj stav je už ale prý stabilizovaný, a jakmile absolvuju školení, můžu jít klidně do práce. Taky mi dal čerstvě vytištěný papíry, kde bylo uvedeno moje pracovní zařazení. Takže od 23. dubna jsem známý jako manipulátor

vrtný soupravy L2R. To zní skvěle, ačkoliv nevím, co to vůbec znamená. V lejstrech jsem našel ještě nějaký dotazník, kde se mě ptali na pár psychologických záležitostí. Vyplnil jsem všude jako odpověď ANO. Přišlo mi to po tý injekci jako docela žertovný nápad. Lejstra jsem položil na stolek a víc se o ně nestaral.

Přemýšlím nad svojí příští prací. Napadá mě v tomto kontextu pouze jediný slogan: Arbeit macht frei.

2

25. dubna 2081, 03:42

Vzbudil jsem se kvůli strašný žízni. Tak jsem se napil a zapsal si to do deníčku.

25. dubna 2081, 04:57

Nemůžu spát, cosi mi několikrát zaklevalo na okno ošetřovny. Něco jako větev stromu, se kterou si pohrává vítr. Děsí mě to. Na Měsíci by vítr foukat neměl. Zatím ještě ne. Dopíšu to a zkusím ještě na půl hodiny zavřít oči. Pak stejně přiletí ten místní felčar a bude nás všechny buzerovat.

25. dubna 2081, 11:15

Mám teď chvilku, než přinesou oběd a nechaj mi ho nakapat do žíly. Dneska intravenózně servírují celý kuře na smetaně

a pět bramborových knedlíků. Lapiduši si tady ze mě dělají akorát tak prdel. Na rameni mám přitom kórku, která jasně značí, že jsem byl v cizinecký legii, tak nechápu jejich potouchlost. Tahle kórka obvykle vyvolává v lidech respekt. No nic. Ptal jsem se ráno doktora, co jsem to mohl slyšet za ram-bajs, ale nějak podezřele přehnaně mě uklidňoval. Mluvil se mnou jako s retardem, když mi vysvětloval, že přece venku vítr nefouká, jelikož jsme na Měsíci. Ještě ani prý dlouho nebude. Chytrák na druhou. To mi rovnou mohl vysvětlit, že za okny ošetřovny stromy vlastně vůbec nerostou.

Dostal jsem se do dobrý společnosti. Každý tu je chytrý jako rádio na akademii věd, ale hlavně že uměj rozmixovat kuře na paprice a do toho ještě bramborový knedlíky, jako kdyby nevěděli, že to k sobě ani nejde. Fuj.

25. dubna 2081, 14:40

Ne že bych si stěžoval, ale už bych radši byl s chlapama a něco dělal. Jestli si chci slušně vydělat, měl bych už zkoušet montérky, a ne tu šaškovat v tomhle připitomělým nemocničním hábitu s mašličkou na zádech. Připadám si strašně. Sedám si jak ženská, nohu přes nohu, aby mi lidi neočumovali příslušenství.

Když jsem si po tekutým obědě trochu zdříml, zase se ozvalo to divný tukání. Asi podám formální stížnost na neznámýho pachatele, který se mě rozhodl srát, vždycky když si chci dát dvacet.

25. dubna 2081, 16:28

Zase ten ťuking! Už mě to tu vážně vytáčí do běla.

25. dubna 2081, 18:04

Tak jsem si teda formálně stěžoval svému doktorovi. Povídám mu: „Pane doktor, kurvafix, to se nedá vydržet. Ten strom mi furt klepe na okno. Kdy ta vichřice skončí?“ Doktor mi akorát přidal další prášky.

26. dubna 2081, 08:14

To bylo fajn, spal jsem až doteď. Všichni tu lítaj jak splašený. Někde se musel stát smrták, ale to mě netankuje, mně je blaženě. Takhle jsem si nedáchnul už dlouho. Žádný klepaní, žádný vítr. Vedle mě leží nový pacoš. Má celou hlavu ovázanou, všude samý šrám, jako kdyby ji strčil do zapnutý míchačky. Možná strčil, co já vím, třeba tu ani míchačky betonu nejsou a semlelo ho něco jinýho. Je mi to jedno a spíš se tomu směju. Nevím, co mi to ten lapiduch dal, ale je to báječný. Naprostá euforie.

Tak mě napadá, co se asi stalo s mým kámošem Albertem? Úplně se po něm slehl Měsíc, sotva byl přidělený na svůj vrt.

26. dubna 2081, 14:20

Ten kluk, co ho položili vedle mě, se jmenuje Míla a je odněkud z Kladna. Tady na Měsíci maká už druhý turnus, takže něco přes půl roku. Oznámil jsem mu, že tu ležím jako lazár

a že ani pořádně nevím proč. Chtěl jsem si povídat, ale to byla chyba.

Říkal, že to podle všeho vypadá na projev takzvaného Jeruzalémského syndromu, kdy propadám mystickému blouznění a považuju se za nějakou biblickou postavu. Tak jsem mu odpověděl, že jeho vlastní diagnóza bude nejspíš „tuplovaný polodebil“ a ten obvaz má patrně na správném místě.

3

27. dubna 2081, 05:03

Je to tady. Doktor Blábol mě vzbudil, jen aby mi řekl, že si tu ještě poležím, jednak kvůli lejstru, který jsem vyplnil, jednak kvůli mým nešťastným dotazům ohledně hluku za oknem. On se vlastně nejmenuje Blábol, ale já mu tak říkám, protože mě hrozně štve. Už jsem mohl dávno makat s chlapama a vydělávat keš. Nechápu, co má proti mému vyplněnému dotazníku. No a co, že jsem dal všude jako odpověď ANO. Pravda, vyčetl mi, že tam o sobě tvrdím, že trpím PMS, jsem háklivý na nastydnutý vaječníky a že jsem matkou dvou dětí, který jsem z vlastní iniciativy a dlouhý chvíle pojmenoval po dvou japonských ostrovech. To ale přece hned neznamená, že ze mě bude dělat idiota.

Zapomněl jsem si poznamenat, že se jmenuje Brusnica a je odněkud ze Slovenska. Nechápu, jak se sem dostal a proč

je zrovna na český stanici. Od války se Slovenskem v letech 2064–7 jsem neviděl jedinýho Slováka. Rozhodně žádnýho živýho. Možná to je kolaborant. Je taky pravděpodobný, že na Měsíc se prostě nikdo moc nehrne, a tak byli rádi i za to-hohle „lekára Brusnicu“.

27. dubna 2081, 10:19

Dneska je tu nuda jak v presbyteriánském kostele. Tak si krátím dlouhou chvíli psaním do deníčku. Jednou ho otevřu a zavzpomínám si na dny, kdy jsem se nechal naverbovat sem. Vsadím se, že z týhle zkušenosti budu těžit celý život. Každý si řekne, že Marcel Šebesta je fakt borec, když byl v cizinecký legii a pak ještě dobrovolně hákoval na Měsíci.

Ono to není samo sebou. V roce 2013 zaznamenali první záhadnou záři na Luně a pak... Vlastně nevím, co bylo pak. Vyprávěl mi to děda, ale já to nikdy moc neposlouchal. Narodil jsem se, až když se tam lítalo jako do Kanady. Bez víza, s nechutí a hlavně furt. Dnešní situace vypadá tak, že Měsíc je skoro celý rozvrtný a stále se nic pořádnýho ne-našlo. Zuby si zde vylámaly všechny velmoci světa a teď, pro nezám, to tu zkoušíme my, Češi. Mám pracovat na projektu profesora Ondráčka, který má ambice navrtat obrovským tunelem střed Měsíce a přijít tomu štru na kobylku. Kolují zvěsti, že tam uprostřed něco je. Mně je to ale u prdele, já na tom zadřu docela slušný prachy a doma budu za kinga, až se vrátím. Nic víc.

27. dubna 2081, 15:52

Doktor Blábol se nechal slyšet, že na vrtu došlo k dalšímu smrtíáku, a tudíž se budeme muset uskromnit. Nechápu, jak to myslí. To mi jako daj do postele dalšího postižení?

27. dubna 2081, 19:00

Tak jo, tohle není ošetrovna, ale cvokhaus! Z mý postele mě vyhnali, a že prý si můžu vybrat mezi lavicí na chodbě nebo nástupem do práce. Vybral jsem si samozřejmě práci, ale dnešní noc budu muset přežít na lavici tak jako tak. Spaní to bude tvrdý, ale zas budu mít klid od toho ťukání na okno.

4

27. dubna 2081, 22:21

Chodí sem jedna moc hezká sestřička. Je tak krásná, že k dokonalosti jí chybím už jen já sám. Tady na ošetrovně a vlastně na celým Měsíci je to snad jediná ženská; o to víc je potěšující, že se culí pouze na mě. To nebude jen kérékou z cizinecký legie. Zdá se, že bych poslední noc v lazaretu nemusel trávit zrovna na lavici. Na sesterně by to určitě stálo za hřích.

28. dubna 2081, 10:12

Zářez na pažbě číslo 869. Oboustranná spokojenost. Zatím žádná divná vyrážka.

28. dubna 2081, 15:06

Vezou mě prostorným tunelem, který se líně klikatí po měsíčním povrchu jako nažraná anakonda, do stanice, kde se mám hlásit jako manipulátor.

Na ošetřovně mi nedali oběd. Jedni říkali, že mám na něj nárok, druzí, že ne. Tak jsem se tam hádal s tím tlustým kuchařem a jedním namachrovaným důstojníkem, až mě vyzvedl chlápek, co mi bude dělat na vrtu šéfa. Fakt samý kretén v tom měsíčním zdravotnictví. Doufám, že už se tam nikdy neukážu.

Mistr, nějaký Jirka Ševčík z Brna, co posledních deset let hákoval kdesi v Norsku, se zdál jako docela sympatický tvor. V ksichtě ošlehaný, pracky jako medvěd a hlavně toho moc nenamluvil. Měl přívětivý výraz a přitom vypadal drsně. S tím si budu rozumět, je to, takříkajíc, můj typ.

28. dubna 2081, 18:53

Ukázal mi šachtu, kam zítra nastupuju, a pak mě seznámil s bezpečnostními předpisy. Všude je to stejný. Přiznám se, že mě to moc nezajímalo. Jestli se mi roztrhne skafandr, tak jsem v prdeli jak hnízdo roupů, to mi už stejně nepomůže ani znalost bezpečnostních předpisů a pokynů.

Ještě mě vyškolil v podávání první pomoci.

Trvalo to asi pět minut. Bod jedna byl o tom, jak zacpat díru ve skafandru, a bod dvě o tom, jak dotýčnýho rychle umlátit k smrti, abysme mu ušetřili trápení, když to nevyjde s bodem jedna.

Ve vakuu dostává první pomoc úplně jiný význam.

28. dubna 2081, 23:11

Chlapi na mý cele jsou docela fajn, všichni jsou to Češi, krom dvou Vietnamců. Padli jsme si všichni hned do oka a celý večer mi líčili ty největší perličky z branže a strašili všelijakýma historkama. Během toho se stal další úraz. Přímo na našem vrtu. To už mi přijde nějak podezřele moc. Dopíšu poslední záznam a hodím šipku do postele. Zítřka to bude náročný.